

Susi, ja minä 2 Kävelen nopeaa tahtia, koska Ren odottaa minua koulun edessä. Hän on odottanut jo kaksi viikkoa. Sinä lyhyenä aika minusta on alkanut tuntua että olisin tuntenut hänet aina. Olen jo koulun kohdalla. Koulumme on jo aika vanha rakennus, joka on rakennettu viisikymmentä vuotta sitten. Huomasin Renin, joka katsoi vastakkaiseen suuntaan. Hän seisoo koulun rappsuten edessä. -Ren, huusin. Hän katsoo minuun, ja hän hymyilee. Hymyilen Renille takaisin. Kun pääsen hänen luokseen, hän asettaa kätensä olkapäälleni, ja vetää minut kainaloonsa. Hymyni syvenee entistä enemmän. Aulassa minusta tuntuu, että meitä tuijotetaan. -Onkohan noi nykyään pari, kuiskasi tyttö, joka istui kaverinsa kanssa penkillä. Katsahdan Reniin ja huomaan, että hän kuuli sen: -Ollan me, hän kuiskasi. -Aijaa, sanoin vihjailevasti. -Äiti, oletko sinä kotona!. Hän vastaa: -Olen. Oon tehnyt makaroonilaatikkoo. -Namia. Lempi ruokaani. -Tykkäätkö sinä makaroonilaatikosta?, kysyn Reniltä. -Tykkään. Äiti huutaa keittiöstä: -Sanoitko sinä jotain minulle? -En! Riisumme ulkovaatteet ja kävelimme kiettiöön. Äiti on niin yllätynen näköinen, kun huomaa Renin. -Tässä on Ren, äiti. Katson äitiä, sillä tavalla että se ei sano mitään kovin tyhmää. Äiti ojentaa kätensä kohti Reniä: -Sarahin äiti Emily. Ren vastaa: -Sinulla on loistava tytär. Äiti katsoo minua ja vastaa vasta sitten: -Tiedän. Hän katsoo Reniä arvioiden. -Tosi huomaamatonta äiti, ajattelen. Rikon hiljaisuuden sanomalla: Syödäänkö? Minä katoan vain meille kahdelle, mutta menkää te istumaan niin minä otan lautasen itselleni. Lähdettyämme keittiöstä, kun äiti jäi laittamaan astioita tiskikoneeseen. Tiedän, että äiti hössöttää aina välillä. Ren katsoo minua ja kertoo: -Hän on oikein mukava. -Minun huoneeni on yläkerrassa, ja osoitan rappusia. Misse, oletko sinä täällä?, kysyn avatessani huoneeni ovea. Misse nousee sängystäni ylös ja katsoo minua kuin olisi odottanut, että pääsen koulusta. Kun hän huomaa Renin, hän hyppää lattialle ja alkaa sähistä. Selkäkarvat nousevat pystyyn. En ole nähnyt Misseä koskaan noin vihaisena, ajattelen. Misse menee minun ja Renin väliin. Ren näyttää siltä kuin aikoi hyökätä Missen kimppuun. Nostan Missen syliini rauhoittaakseni sen. Se katsoo minua kuin olisin valinnut jotenkin hyvin. Nousen autosta, koska äidillä on töitä ja hän toi minut samalla matkalla. Äiti pysäköi auton aika lähelle koulua, mutta ei ajanut koulun parkkipaikalle, koska siellä oli niin täyttä. Minun piti kävellä vain yksi tie yli ja sitten olin sillä puolella tietä, missä koulu sijaitsee. Kävelen Renin luokse. Yllätyn, kun Ren halaa minua. Olen niin hämmentynyt, etten saa sanottua mitään. Astun metsään, ja Ren astuu perässäni. Kävellemme vähän matkaa ja tunnen itseni vapaaksi. Ren katsoo minua, huomaan hänen katseestaan että hänkin vaikuttaa vapautuneelta Alan juoksemaan. Onkohan Ren minuakin nopeampi? En juossut edes täyttä vauhtia, kun hän ottaa minut helposti kiinni. Alan juoksemaan nopeampaa. Niin nopeasti kuin pääsen. Hän ottaa minun kädestäni kiinni kun saavuttaa minut. Hän vetää minut lähelleen ja suutelee minua. Kuiskaan hänen korvaan salaperäisesti: -Enää ei ole pitkä matka. Savumme puun luokse, jonne olin viemässä Reniä. Kun katson Reniin, oletan hänen olevan yllättyneen näköinen, mutta hän ei näytä siltä. Vaan siltä, että häntä painaisi jokin asia. -Minä en ole ihan tavallinen ihminen, hän aloittaa. Kai minä nyt sen tiedän, taisi loistaa kasvoiltani. Hän jatkaa: -En ole aivan samanlainen kuin sinä. Näytän nyt todella holmistyneeltä. Hän kasvonsa ovat kalpeat ja kulmakarvat rypistyvät kiinni toisiaan. Hän aloittaa: -Minä olen..... Odotan, ja hetki tuntuu ikuisuudelta. Lopulta hän jatkaa: -Ihmissusi. -Olipa se hauska vitsi Ren, sanon sarkastisesti. Elätkö sinä sitten jossain laumassa. Niinkuin sudet? Esitän kysymykseni siten, että olisin tässä tyhmässä leikissä mukana. Minä olin laumassa, mutta minä lähdin sieltä. -Miksi lähdit laumasta, kysyn ja vähitellen uskoa tuohon hullunkuriseen teoriaan, että ihmissusia on olemassa, ja että poikäystäväni olisi sellainen. -Näin sinut. Minut? Silloin yöllä....läkö?, saan

kysyttyä. -Kyllä, silloin yöllä, Ren vastaa ja katsoo minua silmiin, noilla jäänsinisillä silmillään. Sulla on siis musta turkki. Silmät ei muutu silloin kun sinä siis muutut sudeksi?, kysyn. -Kyllä, se on perintöä minun isältäni. Voiko ihmissudeksi muuttua ihan kuka vain? Sinusta ei voi tulla ihmissutta, hän kertoo. Vain geenin perinyt voi saada geenin, jotta voi muuttua sudeksi. Katson häneen anovasti, koska haluan, että hän jatkaa. Niinpä hän katsoo minua ja näyttää huomaavan aidon kiinnostukseni ihmissusia kohtaan. -Minä polveudun täysverisistä susista. Eli minun sukupuussanin kukaan ei ole ollut ihmisen ja ihmissuden jälkeläinen. Tosin enää emme saa lain mukaan pariutua. -Pariutua?, outo sanavalinta. Hän katsoo minua kuin kertoisi jotakin. Sitten ymmärrän. Hän siis tarkoittaa, etten voisi koskaan saada hänen kanssaan lapsia. Hän tietää minun ymmärtäneen. Tai oikeastaan hän taisi huomata sen punastumisestani. Johtaja sääti lain kolmesta vuotta sitten. Saanko minä nähdä laumaasi jäsenet? Ren hurjistuu ja sanoo: -Et. -Tiesin, ettei hän ollut kertonut ihan kaikkea minulle. -Joku tyttö vai?, kysyn vihasena. -Hän näyttää pelästyneen. -Sinulla ei siis ole suhdetta ihmissusityttöön? -Ei. Tai on, hän sanoo nolona. Mutta minä rak..... -Minun on kai turha sitten olla täällä, sanon hänelle. Lähden juoksemaan. Enkä kuuntele mitä hän sanoo. Tunnen kuinka poskilleni valuu kyyneleitä. Ajattelen vain, että Ren on pettänyt minua koko tämän ajan. Tunsin kylmyydenkin värisevän koko keholleni. En tiedä johtuiko se siitä, että tunsin oloni järjettömän petetyksi, vaiko siitä että aurinko oli mennyt pilven taakse. Hengästyn ja lopetan juoksemisen. Kävelen sydän juoksusta tykyttäen. Näen kaukaa jonkun tumman hahmon. Juoksen lähemmäs ja nään, että se oli poika. Katson häntä tarkemmin. Kunnes huomaan hänessä viiltoja. Häntä on kidutettu. -Kuka voisi olla niin kamala? Pojan olkapää näytti olevan pois paikaltaan. Hän loi katseen minuun, ja sanoi tuskin kuulua: -Auta minua. Sitten katseeni kiinnittyy hänen rintaansa. Siitä vuotaa verta, joku on ampunut häntä. Etsin kännykkääni. Näppäilen 112. Katson poikaa, mutta en näe enää poikaa vaan suden. Susi haukahtaa jotain, mutta en ymmärrä. Nyt olen aivan varma, että ihmissusia on olemassa, ajatus käväisi mieleissäni. En voi siis soittaa poliisille. Menen lähemmäs suttu pelkäämättä sitä. Tunne jota tunsin ei ollut mitään mitä olin siihen asti tuntenut. Ehkä minun rakkaus Reniä kohtaan oli tätä tunnetta voimakkaampi. Poika avasi suunsa ja tarkemmin sanottuna kitansa. Sävähdän, en ollut huomannut että hänellä oli noin terävät hampaat. -Pelasta Jenny. -Pelastan, vastaan. Tiedän, että minun pitäisi huutaa apua. -Auttakaa!, sanon vaikka se ei tarkoittanut ihan sitä. Kerroin siinä tarkan sijaintini. Kuulen kaiun, mutta se ei kuulostanut Suomelta. Eikä laisinkaan miltään ihmisten puhumalta kieleltä vaan suden ulvonnalta. Katsoin ymnpärilleni, ja huomasin kaiken paljon terävämpänä kuin olen koskaan huomannut. Lisäksi minusta tuntuu, että katson kaiken alempaa kuin ennen. Katson jalkojani, mutta en näe jalkojani vaan tumman harmaat melkein mustat tassut. Toivottavasti Renin lauma on lähellä, koska toivon, että he osaisivat aauttaa tuota suttu/poikaa. Toinen ajatukseni on. Miten voin olla susi? Lähden juoksemaan pois en kestä tätä tunnetta. Juoksen niin lujaa kuin pääsen. Kiisin eteenpäin. Haistan jotain maukkaan hajusta. En tunnista tuoksua, mutta kun nään jäniksen tiedän. Vain kaksi loikkaa ja hampaat kiinni tuon pienen puppelin kaulaan. Ihana helppo saalis, ajattelen. Otan askeleen eteenpäin ja olen loikkaamassa, mutta mieleeni tulee yksi ainoa sana. -En ole murhaaja. Jänis lähtee loikkimaan pakooe yksi ainoa sana. -En ole murhaaja. -Lähden juoksemaan niin nopeasti kotia kohti kuin tassuistani pääsen. Tarinan kirjoittaja: Anteeksi, että kesti näin kauan. Toivottavasti edes joku odotti tähän jatkoa. Jos olette jaksaneet lukea tähän asti. Suuri kiitos sinulle. Pahoittelen kirjoitusvirheitä.